

Sporene krydses!

Hvis der er nogen, som påstår at Danmark er fladt som en pandekage, har de aldrig været med Rold Skovs Venner på tur i egnen omkring Rebild Bakker.

At det modsatte er tilfældet, vil man kunne få 82 underskrifter på, nemlig af det rekordstore antal deltagere, som var med på årets første travetur den 18. marts, hvor der som sædvanligt var et strålende vejr med sol og ikke mindre end 20 graders varme.

Årsagen til at så mange mødte op på p-pladsen ved Rebildhus, skal naturligvis søges i, at det var den første gang, at der for alvor var mange med, som havde deltaget i Helges aftenskolehold sidste efterår.

Vi indledte turen med at gå over i området på nordsiden af hulvejen, hvor vi genså mange af de kendte steder, som vi før har besøgt, og da Helge fortalte om Peter Ørnebjerg, var vi nogle stykker, der følte en vis stolthed over at være nogle af dem, som har fået lov at sidde på bænken rundt om Peter Andersen Ørnebjergs langbord. Det står nu i Helges skrivehule oppe på første sal i hjemmet på Stendalsvej.

Da vi nåede ned til Ravnkilde, var der mange, der mindedes den første gang vi var der, og Marianne havde dekoreret hele kilden med øl og vand. Ved Kovadsbækken passeres hulvejen tilbage til sydsiden, og vi begynder straks opstigningen til det høje terræn bag Rold Storkro, og da flere stadig snakker om øl, bliver to mand sendt derned for at høre, om de vil sørge for at de tørstende sjæle kan blive læsket oppe på bålpladsen.

Der var nemlig stedet, som Helge havde udset til hvor vi skulle holde middagshyggestund. På grund af de mange deltagere, var det nødvendigt for pigerne at bruge mere tid på opkrævnningen af turafgiften end normalt, men det betød jo kun, at vi også havde mere tid til hyggesnak, der jo ikke bliver ringere når den foregår over en enkelt pils eller vand.

Der var også god brug for denne opladning, for nu startede den del af turen, som stillede de allerstørste krav til kondien. Fra bålpladsen går terrænet stejlt ned mod Stendalen, og da turen herfra var lagt op over Sønderkol, er der endnu højere op igen. Det svarer faktisk til en højde, som hvis man står nede ved Limfjordens bred og tænker sig, at man skulle passere op over Aalborgtårnets top.

I betragtning af, at vi endnu var i marts måned, var det nu virkeligt blevet varmt, og de fysiske anstrengelser havde den virkning, at holdet blev fordelt over en meget lang strækning. Men efterhånden nåede alle dog velbeholdne tilbage til startstedet, hvor vi lige nåede at hilse på Marianne.

Grunden til at Marianne var kommet, var særdeles glædelig, idet hun ventede på Helge fordi de skulle til Aalborg i anledning af at de var blevet bedsteforældre for anden gang.

Det sidste gøremål for denne gang, bestod i at udvalget skulle tilbage til bålpladsen for at hente ølkasserne og levere dem tilbage på Rold Storkro. Vi benyttede denne lejlighed til en sidste hyggesnak oppe på kroens parkeringsplads, hver vi bl.a. diskuterede hvordan den længe ventede fødsel i næste måned skulle forløbe. Vi håber at resultatet bliver godt.

Det var et flot syn, da ikke mindre end to store busser rullede ud fra Rold Storkro med de 81 glade deltagere, der var mødt op for at overvære den længe ventede tvillingefødsel.

Denne var fastlagt til den 4. april søndag, og da fødselshjælperne var Rold Skovs Venner, havde begivenheden naturligvis noget med naturen at gøre.

Vi satte kursen gennem Rold og Nysom mod Nørre True, hvor vi fra ”pålidelig kilde” havde hørt, at veerne længe havde været i gang. Og når der siges længe, menes der virkelig længe, for ved fødselen det drejer sig om, er moderen nemlig fælleskilden, som er den spæde begyndelse til både Simested- og Lindenberg Å.

Om det var pålideligheden eller det var vores evne til at finde vej, der var noget galt med, skal lades usagt, for fakta er, at vi ramte åløbet ca. 2 km. for langt mod syd. Men som der blev sagt til Carsten, der havde været med den første bus: Det skal du ikke være ked af, vi tager det som en oplevelse ekstra.

Og en dejlig oplevelse var det at følge Simested Å gennem enge og over grøfter, indtil vi kom så langt mod nord, at vi fandt det rigtige sted. Her fortalte Helge bl.a. at vi faktisk stod lige på vandskellet i Himmerland, således at hvis man tænker sig, at der blev trukket en linie gennem dette punkt fra øst mod vest, vil alt vand syd og nord for denne linie løbe i hver disse to retninger.

Da det i forvejen var bestemt, at busserne skulle køre os fra kilden et stykke mod nord, og da de jo holdt endnu længere mod syd end beregnet, løb Carsten tilbage for at hente dem frem til vejen mellem byerne Nysom og Ravnkilde. Herfra skulle vi køre op til stedet, hvor Lindenberg gods havde givet os lov til at starte en tur langs åen gennem Rold Vesterskov.

Mens folk kom på plads i busserne, benyttede vi tiden til at give Carsten lidt mere gas, men vi blev dog enige om, at det var godt, at Helge havde fået overdraget turlledelsen allerede inden vi opdagede at vi var kørt for langt. Retfærdigvis skal det dog tilføjes, at Helge havde protesteret i bussen, men da han sad i bus nr. 2, hjalp det jo ikke meget.

Det var en skøn fornemmelse, at den nu genoptagne travetur foregik inde mellem store træer af blandet art, for selv om det måske er omtalt til trivialitet, kan vi ikke undlade at nævne, at også på denne tur var vejret både varmt og solrigt. Derfor virkede det også forfriskende da vi stoppede ved den rislende Grødebæk, her fortalte Helge bl.a. at det er den, som leder vandet fra den opstemmede Teglsø ned til Lindenberg Å.

Et stykke længere fremme langs åen, fandt vi en dejlig solrig plads til at holde middagsrast på. Da terrænet var meget kuperet og de mange deltagere derfor sad over et stort område, prøvede vi som noget nyt, at bede om folk selv ville passere forbi pigerne og betale deres turafgift.

Dette viste sig at fungere udmærket.

På et tidspunkt var Helge nødt til at forlade os, dels fordi tiden var løbet fra os, og dels fordi han skulle guide et hold lærere på en anden tur. Der var heller ingen problemer med at fortsætte alene, men der er dog en tendens til at holdet bliver mere spredt. Det er nok fordi vi mangler at Helge stopper op med mellemrum for at fortælle om dette eller hint, hvorved bagtrogen automatisk kommer med frem.

Vi nåede dog alle at blive samlet da vi kom ned til Springkilden, for på dette sted var der mange som trængte til at få en slapper, samt til at blive forfrisket nede ved selve det kølige kildevand.

Herfra er der jo heller ikke langt tilbage til vort udgangspunkt, og da vi efterhånden nåede vore biler, kunne man fornemme, at alle var fysisk og psykisk mætte og følte, at de havde fået meget for de 15 kr., som turen havde kostet.

Vi har nu den 20. maj, det er tidligt forår i år, vejret er skønt, alt er sprunget ud og kornet er allerede ”skrejnen”, som det hedder på jysk. Dette er den ydre ramme om en spændende tur, som vi i dag skal på sammen med heksen fra Rold, Danny Druehyld.

Men først skal det markeres, at det i dag er den 25. Gang vi har glæden og fornøjelsen ved at være på naturvandring i selskab med Helge.

Som en påskønnelse og tak for alle oplevelserne, har udvalget besluttet at overrække vor kære turlleder en miniskov samt et ølkrus fra Holmegaard glasværk, hvorpå vi har fået slebet vore initialer i form af et R.S.V. Vi ved godt, at det er en besked den gengæld vi kan gøre, men der skal nu også mest ses på vore tanker, som ligger bag ved det.

Mødestedet er p-pladsen ved Store Blåkilde, og efter velkomsten til Danny begiver alle de 81 fremmødte deltagere sig ned til den smukke kilde. Store Blåkilde er i sig selv et storslået syn,

idet vandet strømmer op af jorden i en sådan mængde, at allerede fra starten har Villestrup Å en bredde, stor nok til at den virkelig ligner en å.

Undervejs har Danny plukket nogle forskellige urter, og nede ved kilden er der endnu flere at fortælle om. Og Danny fortæller og fortæller, her er der virkelig en rigdom at øse af for de mennesker, der forstår at værdsætte værdien af de produkter, som naturen selv frembringer. Fra kilden må vi samme vej tilbage for at komme over i området, der ligger nordøst for Astrup-vejen. Her har Helge tilrettelagt en tur gennem et meget afvekslende terræn, hvoraf den første del mest går gennem skov. Vi passerer forbi Kærbyerghus, Christianshåb og Nibe-stedhus, og her mellem både gran- og løvtræer er der også ting, som Danny kan give anvisning på anvendelsen af, både som forebyggende og helbredende midler.

Vi når ud til Hellum-Møldrup vejen og følger denne mod nord til vi når Madum Sø. Her drejer vi af for at finde et godt sted ved søbredden, hvor vi kan holde middagsrast. Normalt er der altid en let brise ved en sø, men ikke i dag, alt ånder fred og idyl, solen skinner, insekterne summer og alt er bare dejligt.

Den sidste etape af dagens tur går op over Hellum Hede, her er der igen nogle andre arter af planter og urter, som Danny har noget at fortælle om. Jo nærmere vi kommer til endemålet, som er Torup kirke, des mere storslået bliver landskabet, idet kirken ligger højt placeret på sin bakketop. Herfra ser man lige ned til to af sognets byer, Hellum og Torup, men ellers er det en næsten uberørt natur, som ligger foran os så langt øjet rækker.

Da turen i dag var lagt i en lige strækning, havde vi også denne gang bestilt Egon Olsen fra Skørping til at køre os tilbage til startstedet. Men inden da fortalte Danny Druehyld lidt om sig selv og sin baggrund, og vi var vist alle enige om, at det var en meget spændende gæst, som vi havde haft med på denne tur.

Nu er det jo sådan, at når udvalget for Rold Skovs Venner er ikke alt for langt fra Mosskov Pavillonen, ja så har de en vis tilbøjelighed til at skulle derned. Dette var også tilfældet i dag. Officiel forklaring: Vi skulle sige pænt farvel til vor gæst, heksen fra Rold – Danny Druehyld. Og det gjorde vi så.

Når turen til Toft Skov skal beskrives, er der desværre to forskellige indtryk, som bagefter præger ens tanker. Vi havde den aften det kedelige uheld, at en deltager døde af hjertestop midt under den ellers så pragtfulde rundtur i dette enestående stykke natur. Men lad os være optimistiske og tilslutte os hvad hans søn skrev i avisen: Min far Peter Bech har fået en god død den 19. juni 1990.

Vi kan vist roligt sige, at denne aftentur var noget, som vi alle i Rold Skovs Venner havde set hen til i meget lang tid, og mange havde spurgt om de måtte tage familie og venner med som gæster på turen.

Da vi ikke havde sat nogen begrænsning af dette, blev resultatet da også at vi nåede op på et rekordstort deltagerantal på ikke mindre end ca. 130 personer.

Vi mødtes ved Kragelundsporten 3 km. nord for Toft Camping, hvor vi straks blev budt velkommen af revierjæger Peter Knudsen.

Ved et besøg i Toft Skov kører man normalt ind i området i bus, men da Rold Skovs Venner er vant til at trave, havde Peter Knudsen velvilligt lovet at forlænge tiden, sådan at vi kunne tilbagelægge hele strækningen til fods.

Selvom Lindenberg gods altid stiller en guide til rådighed, er besøget vederlagsfrit, og da Peter Knudsen også havde undslået at modtage noget honorar, havde vor kasserer indkøbt 6 flasker god rødvin, som vi startede med at give ham som en påskønnelse for hans beredvilighed.

Peter Knudsen indledte turen med at fortælle om Toft Skovs historie. Den dækker et område på ikke mindre end 8000 td. Land, som blev indhegnet af 25 km. hegn i 1907. Arealet består af både mose, eng og skov, hvorpå der lever 400 stykker kronvildt, 200 rådyr og i 1926 fik

man også vildsvin. Disse findes i et antal af ca. 100 stk. der lever som familier bestående af orne, so og grise. Hertil kommer naturligvis ræv, egern, mus, fugle og alt hvad der hører med til skovens fauna.

Vi startede nu vor rundtur, som gik nogenlunde i retningerne syd, vest, nord og øst, og man skal ikke have gået ret langt, før end man opdager at Toft Skov er meget anderledes end alle andre steder, hvor vi har færdedes. Undervejs stopper Peter Knudsen flere gange og fortæller om hvad vi ser, og det varer ikke længe før man opdager, at han er en ualmindelig lun og hyggelig fyr, til hvis ord man lige skal huske at tage glimt i øjet i betragtning også. Bl.a. var der et sted ved en af vildsvinenes sølepladser, hvor vi blev advaret mod at komme ud pga. lugten. Den var ikke til at tage – for vildsvinene altså.

Der er det ejendommelige ved Toft Skov, at nok ligger den hen som naturreservat, men alligevel virker det hele utroligt velplejet. Forklaringen er naturligvis, at der er en fin balance mellem dyr og planter, som gør at dyrenes naturlige adfærd samtidigt holder vegetationen i ave, således at det hele giver et indtryk af velplejethed. Mon nogen af os før har prøvet at gå på et lyngareal, hvor lyngen var græsset ned til en størrelse, så det nærmest virkede som at gå på et axminstertæppe.

Der herskede en særegen skønhed over naturen overalt på ruten, idet skoven vekslede med store åbne sletter, hvor vi flere gange var heldige at se store flokke af både kronstyr og vildsvin, og da vejret efter dagregn nu var lunt og godt, havde al ting fået en ekstra kraft i form af både farver og dufte.

Foruden disse visuelle indtryk, har Peter Knudsen alle vegne noget at fortælle om tingene. Et sted passerer vi en ældgammel eg, som har været kaldt ved flere navne. I gammel tid da vi havde havørne, hed den naturligvis Ørneegen, senere tog den sorte skovstork egen i besiddelse op til 1952, hvorfor den blev til Storkeegen, og nu er den foreløbig endt som Ugleegen fordi natuglerne har indrettet deres domicil på stedet.

Et andet sted kan man endnu spore resterne af Toft skole, som lå i den nu nedlagte landsby Toft, eller ”Towt”, som den rettelig hed på egnens dialekt. Med samme glimt i øjet fortæller Peter Knudsen om en gammel degn, som underviste i geografi på følgende måde: Hvad er det blå?, spurgte han. Børnene svarede, Det er vand! Degnen spurgte så igen, Hvad er det brune? Børnene, Det er land! Hvorpå degnen sagde: Det var godt børn, lad os så komme ud for at se på det i naturen.

Der blev fra mange sider givet udtryk for at man gerne ville besøge et spændende sted, som Peter Knudsen også fortalte om. Nemlig den af ham og Lindenberg gods anlagte Tofte Sø, som dækker et areal på ikke mindre end 150 td. Land.

Det spændende er, at her har skarven fået lov at rykke ind i træerne, som dog efterhånden går ud, og bestanden har nu nået et antal på over 800 reder.

Vi var nu heldigvis nået så langt, at der kun var 300 meter hen til Peter Knudsens bolig da vor gæstedeltager sank sammen. Hvis vi skal holde os til det positive, som der er at sige om dette, så viste denne hændelse, at Rold Skovs Venner også kan arbejde sammen, uden at nogen havde afgivet nogen form for ”ordre”. Nogle af deltagerne gik straks i gang med udvendig hjertemassage, andre løb til telefonen, og atter andre kørte til Kragelundspøtten for at vise Falck den rette vej. Tak for samarbejdet.

Nu var det sådan, at da det var den sidste tur inden sommerferien, skulle denne aften afsluttes med lidt godt til ganen. Derfor havde Karin, Birgit og Hanne bagt 150 grovboller, samt smurt og belagt dem med dejligt pålæg. Hertil var der indkøbt hvidvin og vand til vederkvælgelse for vores naturlige tørst, og det hele var i forvejen blevet kørt ind til godsets jagtthus i Helges firehjulstrækker.

Pga. omstændighederne blev der lidt ventetid for holdet, som havde fortsat turen frem til jagt-huset, og hvis der var nogen, som ikke i forvejen vidste hvad mitter var for nogle medskabninger, så ved de det i hvert fald nu. Disse millimetersmå myg optrådte nemlig i millionvis på

denne varme og fugtige aften, men ejendommeligt nok kun lige omkring jagthuset, som ligger på et højdedrag i terrænet. I dagene bagefter havde man stadig adskillige reminiscenser om deres tilstedeværelse.

I sagens natur blev forårsturenes afslutning ikke afviklet i helt den samme stemning, som der normalt råder blandt Rold Skovs Venner. Men livet fortsætter, og alle var hjælpsomme og gjorde hver sit til, at vi alligevel kunne sige hinanden tak for en god sæson og glæde os til at mødes igen efter ferien.

Fra jagthytten var der nu en travetur på 3,5 km. tilbage til Kragelundsporten, og da denne blev nået, var vi vist nok blevet til nogle trætte naturvenner, som kunne tage afsked efter en begivenhedsrig aften.

Lørdag den 21. juli havde Rold Skovs Venner den fornøjelse, at Aalborg Stiftstidende havde besluttet at anvende en hel sektionsside til en omtale af vores lille societet.

Artiklen var skrevet af Bertel Bavngaard og illustreret med Helges og Carstens billeder.

Da disse tre herrer alle er både store naturvenner og tillige dygtige på hvert deres område, kunne resultatet kun blive godt. Der er derfor også kun god grund til at være glad og tilfreds med denne præsentation, når den foregår på en så seriøs og pæn måde, som der her er tale om. Endelig gør det heller ikke noget at vores navn: "*Rold Skovs Venner*" bliver nævnt officielt, da vi ellers ikke er registreret nogen steder som forening. Hermed har vi ligesom fået mere patent på navnet og fået slået fast, at det er vores og ingen andres.

Uge 38 1990 blev ugen, hvor efteråret satte ind i Danmark med storm og voldsomme regnbyger.

Det var derfor ikke med store forventninger til vejrgudernes nåde, at man vågnede op den søndag morgen, hvor den første efterårstur skulle afvikles. Men også denne gang skulle det vise sig at en nådig hånd blev holdt over vore hoveder, thi netop på denne ene dag vendte sommeren tilbage for en kort stund.

Mødestedet var på Tveden p-plads, og dette sted var åbenbart vanskeligt for mange at lokalisere, hvilket gav sig udslag i mange opringninger for at spørge om rette vej. Således fik vor kære kasserer, Birgit også mange henvendelser, men hun må selv have været i vildrede, så hun valgte derfor, for en sikkerheds skyld, at sende nogle af deltagerne hen på én p-plads og andre hen på en anden. Sådan.

Vi var nogle stykker, som blev enige om at det *kan* da lade sig gøre, at hun betaler sig fra det. Nå, efterhånden da alle var blevet hentet tilbage til rette sted, var vi blevet ca. 75 mennesker, som kunne starte en aldeles dejlig tur i Rold Vesterskov.

Lige hjemkommet fra en uges udforskning af skovene på Bornholm, førte vor ven og turleder Helge os nu ind mod enebærstykket. Her foretog vi en rundring i dette særegne stykke natur, som vi derved fik at se fra alle sider, og alle steder fik vi forklaret om de forskelligheder som naturen kan frembringe, når den får lov at ligge hen på egne præmisser.

Næste stop var ved det gamle skyttehus, kaldet "Teglhus". Her fortalte Helge om en tildragelse fra den gang da Rold Vesterskov var lukket område. Han havde fået tilladelse af grev Schimmelmänn til at måtte færdes på stedet, men greven havde glemmt at orientere sin skovfoged om det, hvorfor denne ville smide Helge og Marianne ud. Efter en tid blev misforståelsen dog opklaret, og skovfogeden bad Hr. direktør Qvistorff meget undskyldte.

Fra Teglluset er der ikke langt til den kønne Teglsø, hvor vi havde valgt at holde middagsrast. Blot var det underligt at være på stedet den første gang, uden at det gamle jagtslot var der mere. Det har desværre måttet falde, fordi det efterhånden blev udsat for et omfattende hærværk.

På tibagetur ned mod Lindene ådal og Springkilden, skete der nøjagtigt det samme, som før er sket. Pga. spredningen i rækken tog en gruppe forkert bestik og stak af den forkerte vej.

Heldigvis blev det opdaget og vort nye medlem, kaldet Ø.P., satte efter og fik dem hentet tilbage. Nu skal der ikke nævnes navne, men det er ikke engang løwn, der var ikke mindre end 4, skriver fire, udvalgsmedlemmer imellem flokken.

Da vi nåede Springkilden, ville vi gerne føle os sikre på at vi havde fået alle med, og holdt derfor mandtal. Denne folketælling sagde os, at der stadig manglede 4 voksne og et barn, og for at dette heller ikke skal være løwn, så viste det sig at være et femte udvalgsmedlem med familie. Vi tog dog denne situation roligt, for Carsten kan godt selv finde ud af skoven. Det viste sig senere, at deres lille pige blot havde haft brug for at komme en tur på mejeriet og så videre.

Den sidste etape op over Kollen kom også til at ligne noget vi har prøvet før, nemlig da vi på vores første forårstur besteg Sønderkol med sine 102 m. over havet. Da Kollen også er 102 m. og da vi kom nede fra åen, var distancen den samme, men belønningen var en flot, flot udsigt over det himmerlandske landskab. Man kan sige, at dette udsyn er en af de positive følger af stormfaldet i 1981.

Her måtte Helge sige farvel for denne gang, da han skulle ud med et andet hold, og da vi fra Kollen kunne se lige ned til Tveden p-plads, kunne formanden sagtens overtage ledelsen det sidste stykke vej. Denne opgave må være blevet løst tilfredsstillende, thi da udvalget forlod pladsen, var der ikke én bil tilbage, og dermed heller ingen glemt i skoven.

Endnu en herlig og oplevelsesrig tur var til ende, sagde Hanne og Knud, Birgit og Hanne.

Det første morgenindtryk af den 3. oktobersøndag, var synet af naboens kridhvide tag og græsplæne. Med en høj himmel og tillige totalt vindstille, havde kong vinter fået mulighed for at gøre opmærksom på, at han var ved at røre på sig efter sommerdvalen. Men en sådan morgenstund betyder også et strålende flot vejr ud over alle grænser, når man kommer lidt op af dagen, og dette var netop den ydre ramme om vores anden efterårstur 1990.

Turen udgik fra Thingbæk kalkmine og var lagt gennem Røde Mølle til Ersted Skov, og derfra videre ned om Gråstenen ved Aardestrup og igen retur gennem Røde Mølle.

Når turens rute er anført, er der dermed også fortalt, at den skiller sig ud fra så mange andre ture ved at foregå dels i skov, men også for en stor dels vedkommende ude i det åbne land.

Efter velkomsten gik vi straks mod Røde Mølle, og på vejen passerer stedet hvor vores tidligere gæst, Danny Druehyld har til huse.

Ved ankomsten til Røde Mølle kom gårdens bestyrer, Peter Nielsen, ud for at tage imod os. Dette betød, at vi fik en ekstra oplevelse, idet Peter tilbød at følge os på vej, sådan at vor rute kunne lægges gennem gårdens store indhegning, hvor der for øjeblikket står ca. 750 dyr, fordelt på 400 dådyr, 55 smaldåer og 290 kalve. Det er svært at beskrive, men der er en væsentlig forskel på at gå inde imellem dyrene, end blot at stå udenfor et hegn og se på dem.

Efter Røde Mølle fulgte den første etape over åbne marker, til vi nåede ind i Ersted Skov.

Helge forklarede, at denne skovpart ikke bød på andre seværdigheder end en dejlig afvekslende natur. Vi fik dog forevist et par gode eksempler på-, og fik forklaret forskellen på et jordfaldshul og et dødishul. Vi husker, at det kegleformede jordfaldshul opstår når humussyre nedbryder undergrundens kalk, hvorved "låget" til sidst styrter ned, mens det mere afrundede dødishul er opstået efter en kæmpe stor isklump, som har været dækket af moræneaflejringer, hvorfor det har taget lang tid for isklumpen at smelte bort.

Helge omtalte jordfaldshullet som værende Røverstuen. Røverstuen og Røverstuen og Hestegraven volder tilsyneladende store problemer for enkelte af Rold Skovs Venner.

Herefter var "skovturen" slut, idet resten af turen foregik i det åbne land. Målet var intet mindre end at ramme lige ind i centrum af Himmerland. Dette kan også sagtens lade sig gøre, da der på stedet, lige bag Aardestrups annektskirkegård ligger en kæmpe stor sten, kaldet Gråstenen. Vi kunne dog ikke lade 69 mennesker gå helt hen til den, da den pågældende mark

stod tilsået med nyspiret korn. I stedet gik vi over på selve Aardestrup kirkegård, hvor de 11 flyvere, som vi husker omtalt ude fra Flyverstenen, ligger begravede.

Fra Aardestrup var der nu en travetur på ca. 4 ½ km. tilbage til Thingbæk, og da Helge også denne gang skulle ud på en ny tur, måtte han forlade os og sætte det lange ben foran.

Dette gav nu ingen problemer, for vejen er let at finde og den fører os lige ned til Røde Mølle fra de bagved højtliggende arealer. Der er derfor også en flot udsigt ned over gården ved åen og over mod Sønderkol, som vi besteg på den første efterårstur.

Vejen fører os videre gennem selve gården, og da vi senere passerede dambruget lige før Thingbæk og vi et øjeblik stod og betragtede at fiskene blev fodret fra et automatisk foderanlæg, faldt dagens sidste og bedste replik.

Det var Lilli Andreassen, som med næsten sagtmødig stemme sagde: ”Sådan et kunne jeg også godt tænke mig at have derhjemme”. Hun har 3 store mandfolk at fodre hver dag.

Vejret var godt, terrænet var godt, tempoet var godt, humøret var godt, gløggen var ovenud god, og Helge var i sit allerbedste fortællehjørne på skovturen den 25. november.

Det kunne derfor kun, endnu engang, blive til alle tiders tur i den smukke efterårsklædte Rold Skov, hvor starten udgik fra Grøndalen lige i sydsiden af den store slette, der kiler sig ind i Rold Skov fra Rebild vejen og ned mod Store Økssø.

Ruten var stort set lagt som en rundtur om den omtalte slette, men for det meste inde i den omliggende skov, og med mange afstikkere til interessante steder på vor vej.

Første stop var ved Hedekrogen, og selvfølgelig kunne Helge ikke slippe for at fortælle historien om Hede Knud. Vi bliver aldrig trætte af at høre om denne og alle de andre særprægede personer, som har levet på egnen. For den faste kerne af Rold Skovs Venner er disse næsten blevet en del af os selv, - kan vi vist godt tillade os at sige.

Herfra gik vi et smut ind i Havemosen og videre hen forbi Tøtteruphus, hvor skovfoged Martin Bjerring bor. Martin Bjerring påstår, at dagens tur var lagt i den allersmukkeste del af Rold Skov, men det er nu nok fordi en stor del af den netop foregår på Bjerrings skovpart. Længere fremme kommer vi forbi en gammel udtørret kampestensbrønd, og inde i skoven finder vi et ualmindeligt smukt og fredfyldt sted hvor der tidligere har været gravet råstoffer op af jorden. Nu er alt groet til igen, også nede i det store krater, som er fremkommet og skabt af menneskehånd. Hvis ikke det var fordi Helge havde fortalt os om det, ville man nok have betragtet det som et kæmpe jordfaldshul, og et eksempel på naturens evne til at kunne retablere sig og slette alle spor.

Vor videre færd går nu gennem Brændeskoven hvor vi passerer skovløberstedet Kobberkrog, og inden vi når frem til Rebild by, kommer vi også tæt på stedet, hvor nogle af os i netop november måned for tre år siden, oplevede at besøge den hytte, hvor der i mange år levede en nøjsom eneboer, der var stået af tidens jageri efter materielle goder.

Under passagen af Rebilds udkant omtaler Helge en mand ved navn Jens Ørnebjerg. (Vi har ved mange andre lejligheder hørt om hans bror, Peter Andersen Ørnebjerg). Helge fortalte, at han og Jens gennem lang tid havde aftalt, at de skulle gå Rebild by igennem, for at Helge kunne blive sat ind i de enkelte huses og menneskers historie. Denne ekskursion havde trukket ud og trukket ud, men endelig fandt de en dag hvor det kunne passe dem begge.

Blandt meget andet havde Jens Ørnebjerg fortalt, at i gamle dage havde Rebild 200 originaler, nu boede der 1000 mennesker i byen, og aldrig én var original.

Er vort samfund ikke blevet lidt fattigere ved denne udvikling?

For at gøre historien færdig, skal det tages med, at dagen efter døde Jens Ørnebjerg pludseligt på alderdomshjemmet, hvor han levede sine sidste år.

Fra Rebild fortsatte vi ad Stendalsvejen, og på venstre hånd ligger den lille mose, som var findestedet for træfiguren, ”Frøya fra Rebild”. I nordisk mytologi var Freja kærligheds- og frugtbarhedsgudinde, hvilket denne én meter høje træfigur også tydeligt symboliserer.

Nu var vi så langt henne at flere deltagere begyndte at snakke om middagsrast, men først ville Helge lige vise os noget interessant inde i skoven. Dette viste sig at være en falsk stendysse, som en bondemand engang havde moret sig med at slæbe sammen for at narre museumsdirektør, Peter Riismøller. Det lykkedes vist nok også i første omgang, men en sådan vil jo aldrig kunne stå for en fagmands vurdering i det lange løb.

Med det formål at komme tilbage til Stendalsvej, slår vi et smut ned gennem selve Stendalen, og kommer ud lige ved spejderhytten. Et lille stykke længere fremme venter der de 74 deltagere en dejlig overraskelse, idet udvalget har allieret sig med Marianne, således at hun pludselig dukker op i deres nye Pajero, og til alles fryd står der bagi en dampende varm gryde med julegløgg. Og hvilken gløgg var det så ikke. Først gjort rund med dejlig brun farin, for derefter at blive gjort skarpladt med Aqua Vitae – Livets vand.

Virksomheden udeblev da heller ikke, for hvis ikke stemningen havde været munter før, blev den det i hvert fald efter. Helge og formanden havde brugt det meste af dagen til godmodigt drilleri, og sidstnævnte fik det foreløbigt sidste ord da Helge kom og smed en tom chokoladeæske ned i affaldsposen.

Marianne spurgte om hvordan han allerede havde kunnet spise en hel æskefuld på ingen tid. Det skal jeg forklare dig, brød en formastelig person ind! Han deler den nemlig ud til alle sine fans, og det er ikke os ”mænd”, som står øverst på listen. Angiveren går nu rundt med en trussel om at der hænger en ”hævner” over hans næsten uskyldige hoved.

Med denne seance var tiden ved at løbe fra os, og vi måtte nu begive os ud på den sidste etape af dagens tur. Denne distance var heller ikke særlig lang, vi lagde vejen omkring Kyø Skovhus hvor et af vore medlemmer, Bo Rosbjerg bor. Han var ikke med på turen i dag, men kom ud for at hilse på, og få en lille sludder med skovens muntre sønner og døtre.

Herefter var der blot tilbage at vandre forbi Klodholm, inden vi var tilbage i Grøndalen, hvor vi kunne sige farvel til Helge efter en ualmindelig hyggelig tur i hinandens fornøjelige selskab.

Det var med stor spænding at udvalget havde imødeset årets juletur. Hvor mange ville der mon dukke op. Aktiviteterne skulle foregå med Mosskov Pavillonen som basis, og denne modtager selskaber på ca. 50 – 60 personer. Måske 70 hvis vi er lidt sociale.

Det formeligt strømmede ind med biler og på et tidspunkt kom værten, Erik Sennels selv ud for at tage opløbet i øjesyn.

Allerede inden vi kendte det eksakte antal, kværnedes der flere alternative muligheder, for at placere de mange mennesker, gennem udvalgets kloge hoveder.

Da selv en så elementær ting, som at få folk talt op voldte problemer, valgte vi at lade Helge starte turen med at føre folk ned gennem banetunnellen, således at vi sammen med Erik Sennels kunne få et overblik over situationen. Det viste sig, at der var mødt 108 personer op, men da nogle havde valgt frokosten fra, drejede det sig om at fremtrylle plads til de ca. 95 resterende.

Her må vi sige, at spejderånden kom op i Erik Sennels. Han tilbød på stedet, at hvis vi ville se bort fra den normale standard med plads og garderobeforhold, ville han inddrage foyeren, og anvende denne til spiselokale også. Dette var friskt gjort, og vi tog imod tilbuddet med taknemmelighed.

Turen var i sagens natur ikke lang, men meget smuk til gengæld. I år var træerne ikke hvide af sne, men derimod af den flotteste rimfrost. Ll. Økssø Mose var da også et stemningsfuldt skue at betragte, man kunne næsten føle stilheden ligge hen over den tilsyneladende uberørte hvide flade.

Da vi efterhånden kender til hvor Hestegraven og Røverstuen ligger, slog vi også et smut hen for at tage disse i øjesyn. Og da det nu var blevet vinterdage, brugte vi røvernes gamle rede til at uddele forebyggende medicin mod frost og snue.

Ved gensynet med Mosskov Pavillonen måtte man erkende, at Jutta og Erik Sennels havde lavet et flot stykke arbejde, om det så var deres private spisestuestole, var de taget i brug. At det så endte med at der ”kun” var 84, der deltog i spisningen var en anden sag, men dette antal var dog stort nok til at Rold Skovs Venner har indskrevet sig i pavillonens historie som indehaver af titlen: Højeste antal gæster på én gang.

Vi er nu så etablerede, at vi efterhånden kan sige: Julearrangementet forløb på traditionel vis. Som noget nyt havde Søren dog foreslået, om vi skulle prøve at forsøge os med fællessang. Dette forslag var udmærket, man havde følelsen af at folk tog vel imod de omdelte sangblade og tillige sang godt med på alle 24 vers.

Som en anden tradition gav fmd. et kort resumé af årets store og små begivenheder, og sluttede af med at sige til Helge, at vi ikke vil stå og rose og takke ham. Dette er nemlig slet ikke i Helges ånd, men til gengæld kunne vi love ham, at han kunne få status som manden med mødepligt til samtlige arrangementer fremover.

Som en bekræftelse på ovenstående rigtighed, var Helges svar da også: Den er købt.

Men noget andet er, at vi gerne vil vise Marianne og Helge vores påskønnelse for alt hvad vi har haft sammen i det forgangne år. Derfor havde Karin og Carsten også indkøbt den obligatoriske chokolade og julesnaps, og dertil som en tillægspræmie, en geværlignende pakke, som dog viste sig at indeholde et fotostativ.

Men noget andet er, at vi gerne vil vise Marianne og Helge vores påskønnelse for alt hvad vi har haft sammen i det forgangne år. Derfor havde Karin og Carsten også indkøbt den obligatoriske chokolade og julesnaps, og dertil som en tillægspræmie, en geværlignende pakke, som dog viste sig at indeholde et fotostativ.

Helge takkede på festlig vis med at fortælle om nogle morsomme oplevelser han havde haft som ung tjener i København.

Vi syntes også at det var rigtigt at gøre lidt rede for hvordan vi forvalter den opkrævede turafgift. Dette gjorde Birgit da også på en fornøjelig og lidt utraditionel vis, hvorefter Henning Christensen tog ordet for at takke udvalget. Han var da også glad for at høre om hvordan pengene bliver brugt, men han syntes nu at regnskabet mindede meget om Nordisk Fjers. – Vild jubel og fortsat løssluppen snak under resten af kaffebordet.

Da udvalget sad alene tilbage og nød et glas af Juttas varme gløgg, kunne vi glæde os over endnu en vellykket sæson. Vi har i tidens løb gennemført i alt 30 ture, hvilket svarer til en distance som fra Skagen til grænsen. Hvis vi skal udtrykke det i ord med henblik på fremtiden kan man sige det sådan: Der kan vi jo ikke blive stående.

p.a.

Turleder og assistent:

Helge V. og Marianne Qvistorff, Stendalsvej 42, 9520 Skørping.

Turudvalg:

Hanne og Knud Andersen, Blomsterskrænten 23, 9400 Nørresundby.

Birgit Eriksen, Harrildvej 30, Ø. Hornum, 9530 Støvring.

Karin og Carsten Skov, Fasanvej 6, 9000 Aalborg.

Esther Studstrup, Revlingbakken 85, 9000 Aalborg.

Søren N. Vestergaard, Bjergfyrvvej 7, Drastrup, 9200 Aalborg SV.

Hanne og Per Andersen, Harlekinvej 7, Hasseris, 9000 Aalborg.